

Заиста тешко путујем. Пасош сам извадио само зато да бих, у теорији, могао да се дислоцирам кад муслимански свијет, згађен Европом, једног дана запљусне наше обале, премда слутим да бих, *ad finitum*, ипак остао и подијелио судбину Боке Которске. Вјерујем у то да никада нећу имати моћи да пређем границе наших земаља, те постојим, рецимо, у Русији или некој другој земљи у којој моје реченице већ живе у преводу.

Сличну непреводиву логику, елем, имају и моји недавни домаћини, дивни људи из Грачанице. Позвали су ме да учествујем на Видовданским свечаностима, ка којима сам похрлио (до тог тренутка вјерујући да Грачаницу нећу видјети за живота), колима из Боке, преко спојених у много чему Црне Горе, Албаније и Косова, не слутећи да ме у енклави чека књижевна награда „Перо деспота Стефана Лазаревића“.

Обрео сам се на светосавском духовном острву, у мору пјесника, одличних организатора, током свега неколико дана када Грачаница живи током године, јер се радује роду који јој је дошао, као инфузија братства, у походе.

На 100-годишњицу Сарајевског атентата, био сам, са супругом, без дјецe, у чуду: Грачаница је врвјела од потомства, али и од казивања домаћина да су, у мало времена, били на 7 дјечјих сахрана. Да ли се то штогод радиоактивно, или хемијски погубно, похрањује у концентричним круговима око УСА базе Бондстил? Враг зна.

